

vědomost, že pachateli nenáleží žádné právo a že tudíž to, co koná, je proti právu. Názor tento jest nesprávným. Již samotná ustanovení občanského zákona, t. j. §§ 484 a 485 vyslovují, že výkon služebnosti dítí se může jen v mezích nutné potřeby, a dle §u 1295 obč. zák. jest oprávněný povinen náhradou škody, když ji vědomě způsobí i při výkonu svého práva zřejmě za účelem, povinného poškoditi, způsobem odporujícím dobrým mravům. Poráží tudíž již ustanovení civilní názor stěžovatelův o neomezenosti práv k výkonu jeho služebnosti. Leč nehledíc k tomu, při posuzování případu s hlediska práva trestního jest civilní poměr mezi obžalovaným a poškozeným a eventuelní neexistence bezprávi civilního pro posouzení bezprávi trestného nerozhodným. Jest sice obžalovanému volno, by právo mu příslušející vykonával, nikdy není však oprávněn výkonem tohoto práva druhému úmyslně a zcela bez potřeby škodu způsobiti. Dle zjištění rozsudkových způsobil však obžalovaný jednáním svým na věcech, náležejících poškozenému, totiž na jeho úrodě, škodu ve výši 260 Kč, tudíž škodu 200 Kč převyšující. Škodu tu, jak rozsudek správně zjistil, způsobil z l o m y s l n ě, takže veškeré předpoklady, žádané pro skutkovou podstatu zločinu §u 85 lit. a) tr. zák. jsou splněny a nalézací soud zcela správně podřadil jednání obžalovaného pod toto trestní ustanovení.

Čís. 1416.

Přečin dle §u 306 tr. zák. V případě neoprávněného otevření hrobu nezáleží na tom, zda porušuje se trestným jednáním zároveň úcta k zemřelému čili nic.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1923, Kr I 1228/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. srpna 1922, jímž byla obžalovaná dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin dle §u 5, 306 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud sprostil obžalovanou z obžaloby pro přečin dle §§ 5, 306 tr. zák. s odůvodněním, že obžalovaná svým jednáním neporušila pietu k zemřelému manželu, nýbrž dala podnět k otevření jeho hrobky jen proto, by se přesvědčila o jejím stavu, nejsouc si vědoma, že jedná neoprávněně. Právem namítá zmateční stížnost, že rozsudek se zakládá na právně mylném výkladu zákona (čís. 9a) §u 281 tr. ř.). Ze znění §u 306 tr. zák. a srovnání jeho s nadpisem jest patrné, že tento zákonný předpis obsahuje čtyři samostatné skutkové podstaty. Při třech z nich, zlomyslné nebo svévolné poškozování hrobů, svémocné odnášení mrtvol nebo jejich částí, zlé nakládání s lidskými mrtvolami, jest trestné jed-

nání vždy spojeno s porušením úcty k zemřelým; v případě neoprávněného otevření hrobu, jímž se proviní každý, kdo bez vědomí a schválení příslušného úřadu správního, hrob otevře, naproti tomu nezáleží na tom, zda porušuje se trestným jednáním zároveň úcta k zemřelému čili nic. To vyplývá ze striktního předpisu zákona, který z ohledů veřejnoprávních prohlašuje za trestné každé neoprávněné otevření hrobů vůbec, ať se stane z jakékoliv pohnutky a za jakýmkoliv účelem, a ať se ho dopustí kdokoliv, tedy i příbuzní zemřelého, jejichž případné svolení k otevření hrobu nemá právního významu, poněvadž samozřejmě nemůže nahraditi povolení příslušného úřadu. Z toho plyne, že okolnosti, které soud uvedl pro svůj sprostňující výrok, jsou pro otázku viny vesměs nerozhodny; porušení piety k zemřelému se ke skutkové podstatě §u 306 tr. zák. v tomto případě nevyhledává, pohnutka jednání jest lhostejno, poukaz na nedostatek vědomí bezprávnosti neomlouvá (§ 3 tr. zák.). Soud tedy vyloučil objektivní skutkovou podstatu přečinu §u 306 tr. zák. způsobem právně mylným, ježto však v rozsudku není zjištěna vina ve směru subjektivním, nelze rozhodnouti ve věci samé.

Čís. 1417.

Přísežní lesní hajní požívají ochrany §u 68 tr. zák., třebaš neměli ve službě služebního šatu ani odznaku. Pokud může hajný stíhati pytláka mimo hranice svého revíru.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1923, Kr II 605/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 12. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že hajný nebyl v době a na místě činu ve službě a nepožíval ochrany §u 68 tr. zák., protože a) neměl služebního šatu (služební čepice, pásky) ani služebního odznaku, b) že nesměl pronásledovati obžalovaného přes hranice svého revíru, nepřistihnuv ho při činu; nestačí v té příčině, že se klamně domníval, že obžalovaný něco někde spáchal Poněvadž obžalovaný jednal v omylu, že hajný na něho nesmí na ulici sahati a ho prohlížeti, nebyl si vědom právních následků svého jednání, a dlužno mu přiznati okolnost, vylučující trestnost dle §u 2 e), f) tr. zák. (čís. 9 b) §u 281 tr. ř.). Stížnost není odůvodněna. Přísežní lesní hajní jsou dle §u 53 čís. pat. ze dne 3. prosince 1852 čís. 250 ř. zák. veřejnou stráží a požívají zvláštní ochrany §u 68 tr. zák., konají-li lesní službu. Nosení služebního šatu, neb aspoň odznaku ve službě, není pro ně podmínkou této zvláštní ochrany (jak je tomu na př. u hlídačů polních dle